

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονγ, (τέλος) — Βσεβολδδ Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου, (τέλος). — Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέρ: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παρᾶ, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσοῦ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Τέλος]

Ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ εἶπε τότε σοβαρῶς:

— Μόνον εἰς τὸν Θεὸν ἄς ἐλπίσωμεν, ἄς δεηθῶμεν εἰς αὐτόν. Μετὰ ἔν τέταρτον ἡ ἄμμος θ' ἀνέλθη μέχρι τῆς ὀσφύος ἡμῶν. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ μᾶς καλύπτῃ μέχρι τῶν ὠμων. Κατόπιν θὰ πληρῶσῃ τὸ στόμα καὶ θὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά μας. Τετέλεσται τότε!

Ὁ βασιλεὺς ἐφροκίασε καὶ ἐσάλπισεν ἐκ νέου, ἐνῶ ἡ Κλοτίλδη ἐπανελάμβανε χαμηλοφώνως:

— Δὲν θὰ φθάσωμεν ἐγκαίρως! Μοὶ ὑπεσχέθητε ἐν τούτοις νὰ σώσετε τὸν Διδιέ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μικρὰ ἐπιμήκης λέμβος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ κεκαλυμμένη ὑπὸ τῆς ὀμίχλης.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς:

— Εἶναι ὁ νάνος τοῦ στρατάρχου! ἀνέκραξεν, εἶναι ὁ Μουσερόν. Θὰ μᾶς σώσῃ.

Ὁ νάνος παρετήρει αὐτοὺς μετὰ δυσπιστίας: ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Ἐξάμβλωμα τοῦ διαβόλου! ἐλθέ λοιπὸν νὰ μᾶς σώσῃς! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀνυπομονῶν.

Ἄλλ' ὁ Μουσερόν δὲν ἐκινεῖτο.

— Εἶναι παράφρων, εἶπεν ὁ Μονσενὺ. Δὲν σὰς ἐννοεῖ, Μεγαλειότατε.

— Φίλε Μουσερόν, ὑπέλαβε Φραγκίσκος ὁ Α', σῶσον τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ θὰ ἦσαι εὐτυχής.

Ὁ νάνος ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ εἶπεν:

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας νὰ ἔχη ἀνάγκη

κὴν ἐνὸς ἀθλίου γελωτοποιοῦ τοῦ κυρίου Βουρβόνου! Ἀδύνατον! Δὲν εἶμαι τέρας ἀνίσχυρον καὶ ἀτολμον; Καλέσατε εἰς βοήθειαν τοὺς εὐνοουμένους σας, τοὺς τοξότας καὶ τοὺς θωρακοφόρους σας!

— Ἄν δὲν ὑπακούσῃς εἰς τὰς διαταγὰς μου, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ὀργισθεὶς, φοβοῦ τὴν τιμωρίαν! Πήγαινε λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσῃς τοὺς θεράποντάς μου Βριὸν καὶ Βονιβέ.

— Ὁ νάνος τοῦ κυρίου στρατάρχου δὲν ἀνήκει εἰς τὸν βασιλέα Φραγκίσκον, ὑπέλαθεν ἀπαθῶς ὁ Μουσερόν. Οἱ τρελλοὶ εἶναι πιστοὶ ὡς οἱ κύνες.

— Ἐχεις λοιπὸν ἀθλίαν καρδίαν, ὄπως καὶ τὸ σῶμα. Δὲν αἰσχύνεσαι νὰ ἀφίνης χριστιανούς νὰ κινδυνεύωσιν, ἀφοῦ δύνασαι νὰ τοὺς βοηθήσῃς;

— Εἶσθε ἐχθρὸς τοῦ κυρίου μου, Μεγαλειότατε, ὑπέλαθεν ὁ Μουσερόν, καὶ θὰ ἐβλαπτα αὐτὸν ἂν σὰς ἐσωζα.

— Σιώπησον, ἀθλίε! ἀνέκραξε Φραγκίσκος ὁ Α' ἀπειλητικῶς.

— Ἄλλὰ διατί μὲ ἀπειλεῖτε, εἶπεν ὁ νάνος, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου μὲ ἰκετεύετε;

Ὁ βασιλεὺς ἦν καταπόρφυρος ἐκ τῆς ὀργῆς. Οὐδέποτε εἶχε τόσον θαρραλέως καταφρονηθῆ. Ἦθελε νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ νάνου, ἀλλ' αἰ κνημαὶ τοῦ ἔτι μάλλον ἐβυθίζοντο ἐν τῇ ἄμμῳ.

— Παράξενον, τῇ ἀληθείᾳ, Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ὁ νάνος, ἐγὼ, ὁ σκώληξ, τὸ παίγνιον τῶν αὐλικῶν, νὰ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τὸν ἰππότην βασιλέα, τὸν ὅποιον φοβοῦνται ἡ Ἐλβετία καὶ ἡ Ἀγγλία, ἡ Βενετία καὶ ὁ Πάπας, ὁ Σουλτάνος καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ. Ὡ! πόσον ὠραῖα ἐνδικεῖται ὁ καλὸς στρατάρχου!

Ὁ βασιλεὺς ἀπηξίωσε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ὕβρεις τοῦ νάνου, εἶπε δὲ τῷ Μονσενὺ:

— Θὰ εἶδιδά τὸ βασιλείον μου, διὰ νὰ ἐξέλθω τῆς ἄμμου καὶ ἐπανευρεθῶ ἐνώπιον τοῦ Βουρβόνου, μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα. Ἄν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ ἀποθάνω, ἰδοὺ ὁ θάνατος, τὸν ὅποιον ἐπιθύμουν νὰ εὕρισκα.

Ἡ θύελλα ἐν τούτοις κατηνάζετο

χαλαζα δὲν ἔπιπτε πλέον, ὁ δὲ οὐρανὸς ἤρχιζε νὰ φαίνεται κυανοῦς.

— Λοιπὸν! εἶπεν ἀφῆνης ὁ Μουσερόν ἐγειρόμενος ἐν τῇ λέμβῳ του, θὰ ἔστεργα ἴσως νὰ σὰς σώσω.

— Μήπως εἰρωνεύεσαι ἔτι, κατηραμένον ἐξάμβλωμα; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ὅχι. Ἀλλὰ θέτω ἓνα ὄρον.

— Τὴν συγγνώμην τῆς θρασύτητός σου! Ἔστω!

— Ὅχι, εἶπε ψυχρῶς ὁ νάνος. Ζητῶ τὴν χάριν ἐνὸς ἐντίμου εὐγενοῦς, μὴ ἀξίζοντος τὸ μαρτύριον, εἰς τὸ ὅποιον τὸν κατεδικάσατε.

— Περί τίνος ὀμιλεῖς; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ βασιλεὺς.

— Περί τοῦ κυρίου Διδιέ, τὸν ὅποιον κατεδικάσατε ὡς προδότην, διότι ἐτολήμασθε νὰ ὁμολογήσετε ὅτι τὸν ἐζηλοτυπεῖτε ὡς ἀντίζηλον.

— Ἀπατάσαι, υἱέ τοῦ Βεελζεβούλ! σὺ ἴσως, μὲ τὰς φλυαρίας σου, θὰ ἦσαι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του, διότι ἐσκόπουν νὰ τὸν σώσω.

— Ἐσκοπεύετε νὰ συγχωρήσετε τὸν κύριον Διδιέ; ἀνέκραξεν ὁ νάνος δυσπιστῶν.

— Ἡ δεσποινὶς Κλοτίλδη μοὶ τὸ ἐζήτησεν.

Ἡ ὀμίχλη διελύετο ταχέως, ὁ δ' ἥλιος ἀνεφαίνετο.

Τὸ ὄνομα τοῦ Διδιέ εἶχεν ἐξεγείρει τὴν νεαρὰν Οὐγονότιδα ἐκ τῆς βαθείας σκέψεως: ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε τὸν νάνον καὶ εἶπε διὰ τῆς ἡδείας αὐτῆς φωνῆς:

— Φίλε Μουσερόν, ὁ βασιλεὺς λέγει τὴν ἀλήθειαν!

— Λοιπὸν! Σπεῦσε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ὁ νάνος ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ὑπέλαβεν:

— Μεγαλειότατε, ἀφοῦ ἡ πρώτη μου αἰτήσις εἶχεν ἤδη προεξοφληθῆ, σοὶ θέτω δευτέραν. Μοὶ ὑπόσχεσθε ὅτι θ' ἀφήσετε τὴν δεσποινίδα Κλοτίλδην ἐλευθέραν;

Ὁ βασιλεὺς ὀργίσθη εἰς ἄκρον κατὰ τοῦ Μουσερόν, διετελεῖ ὁμῶς ὑπὸ τὴν ἐ-

ξουσίαν του. Διὰ τοῦτο ἀπήντησεν :
— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι εἰς τὴν τιμὴν μου ὡς εὐγενοῦς !

Ὁ Μονσενὺ ἀνέπνευσεν ἠλόγησε τὸν νάνον ἐκ βάθους καρδίας καὶ ἀνέκραξε πάραυτα :

— Τώρα, κύρ Μουσερόν, εἰς τὸ ἔργον .

Ὁ νάνος οὐδὲ δευτερόλεπτον ἀπόλεσε. Ὡθησεν ἐλαφρῶς τὴν λέμβον του μέχρι τῆς ἀμμώδους ὄχθης, εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα νὰ δράξῃ τὴν κώπην, ἣν ἔτεινεν αὐτῷ καὶ νὰ ὀλισθήσῃ ἡρέμα καὶ ἀνεπαισθήτως, μέχρις οὗ ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τῆς ἀμμου αἱ κνημαὶ του Φραγκίσκος ὁ Α' ἀπέριψε τὴν σαλπινγα, τὸν μανδύαν καὶ τὸ ξίφος του, ἅτινα ἐβάρυνον αὐτόν, καὶ ἐπόμενος τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ Μουσερόν, ὠλισθήσεν εἰς τὴν ἀμμον, καὶ κατῶρθωσεν, οὐχὶ ἀνευ δυσκολίας, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν λέμβον.

Ἐτεινεν εἶτα αὐτὸς οὗτος τὴν κώπην τῷ Μονσενύ, ὅστις ἠκολούθησε τὴν παράδειγμα του. Ὅσον δὲ διὰ τὴν Κλοτίλδην ὁ Μουσερόν ἀνέλαβε νὰ σώσῃ αὐτήν· ἀνερριχθῆ ἐπὶ τῆς ἀμμου, ἔσυρε τὴν νεάνιδα βραδέως καὶ ἡσύχως καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν λέμβον. Ἀφοῦ δὲ πάντες ἀνῆλθον, εἶπε τῷ Μονσενύ :

— Κωπηλατεῖτε, κύριε κόμη, διότι ἤδη χρειάζονται βραχίονες ἰσχυροί. Τὰ λεπτὰ τῆς ζωῆς τοῦ κυρίου Διδιέ εἶναι μετρημένα.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Μονσενὺ ἐπελήφθησαν πάραυτα τοῦ ἔργου, ἔφθασαν δὲ εἰς τὴν ἀκτὴν μετὰ τινὰς στιγμᾶς. Ἡ βροχὴ εἶχε σβέσει τὰ πυρὰ, ἴσως δὲ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Διδιέ εἶχεν ἤδη τελεσθῆ. Ἡ Κλοτίλδην εἰσώπα. Ὁ νάνος ὠδήγηε τὴν μικρὰν συνοδίαν, ἔσπευδε δὲ ἀνυπομονῶν. Καθ' ὁδὸν συνήντησαν τὸν Βονιβέ καὶ τὸν Βριόν, οἵτινες, ἐκπληκτοὶ διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ βασιλέως καὶ ἀκούσαντες τὰ σαλπίσματα, ἔσπευδον εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ. Ὁ Φραγκίσκος εἶπεν αὐτοῖς ν' ἀφιππεύσωσιν, ἵππευσε τὸν ἵππον τοῦ Βονιβέ καὶ διατάξας τὸν Μουσερόν νὰ ἱππεύσῃ ὀπισθεν αὐτοῦ, εἶπε τῷ Βριόν νὰ δώσῃ τὸν ἵππον του τῷ Μονσενύ καὶ τῇ νεάνιδι.

Ὁ καλπασμὸς τῶν ἵππων δὲν ἀντήχει ἐπὶ τοῦ καταδρέκτου ἐκ τῆς βροχῆς ἐδάφους· οὐχ ἦττον, πλησίον καστανεῶνος, προαιωνίου, ὁ βασιλεὺς διέταξε τοὺς συντρόφους του ν' ἀφιππεύσωσιν καὶ νὰ σταματήσωσιν, ἀντὶ νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς εἶδος ἀδένδρου μέρους, ἀποτελουμένου ὑπὸ εὐμεγέθων κορμῶν δένδρων μελανῶν καὶ ἀποτερωμένων, ὧν κλάδοι τινές, ὅμοιοι πρὸς βραχίονας γιγάντων, ἔκαιον ἔτι. Ἡ συνοδία τοῦ Ἰωνᾶ καὶ τοῦ δὲ λὰ Γάρδ ἐστάθμευον ἐκεῖ· εἰς τὸ κέντρον ὑψοῦτο καστανέα μὴ καεῖσα, εἰς τὴν ὁποίαν ἦν προσδεδεμένος εἰς δεσμώτης. Ἡ Κλοτίλδην ἀνεγνώρισε τὸν Διδιέ καὶ θὰ ὄρωμα πρὸς αὐτόν, ἂν μὴ ὁ βασιλεὺς συνεκράτει αὐτήν.

Ὁ Μονσενὺ ὀλίγου δεῖν ν' ἀφήσῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἂν μὴ δι' αὐστηροῦ βλέμματος ἐκώλυεν αὐτόν ὁ κύριός του Γυνὴ ὠχρὰ καὶ τεταραγμένη, ἀτενῶς παρατη-

ροῦσα τὸν δεσμώτην, ἔτεινε τὰς χεῖρας ἰκατευτικῶς τῷ Ἰωνᾶ. Ἦτο ἡ κυρία Ἄρτεμις. Ὁ βασιλεὺς ἔνευσε τῷ κόμητι ν' ἀκούσῃ. Ἐκείνη ὠμίλει διὰ διακεκομμένης φωνῆς, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπήστραπτον.

— Λοχαγέ, ἔλεγε, πλάνη συνέβη εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, σὰς βεβαιῶ. Ὁ Διδιέ δὲν εἶναι προδότης· περιμένετε νεωτέρας διαταγὰς τοῦ βασιλέως. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἠπατήθη. Ἐγὼ ἔδωκα ἄσυλον τῷ στρατάρχει, μὴ ἀναγνωρίσασα αὐτόν. Ἄν διέπραξα ἔγκλημα, ἄς τιμωρηθῶ.

— Σατανα! κυρία κόμησσα, εἶπεν ὁ Ἰωνᾶς ἀμηχανῶν, δὲν ἔχω ἐντολὴν νὰ εὐρίσκω τοὺς ἐνόχους.

— Ἀλλὰ καὶ σεῖς, λοχαγέ, ὑπέλαβεν ἡ Ἄρτεμις, δὲν ἀνεγνώρισατε τὸν κύριον Βουρβόνον εἰς τὸ ἀκάτιον τοῦ Ζοδέλ, καὶ ἐν τούτοις ὑπηρετήσατε ὑπ' αὐτόν. Προσέξατε! δυνατὸν νὰ τὸ εἴπωσιν εἰς τὸν βασιλέα.

Εἶτα προσέθηκε :

— Δὲν σὰς ἀπειλῶ, καλέ μου λοχαγέ. Ἀλλὰ δὲν ζητῶ ἄλλο τι εἰμὴ προθεσίαν.

— Κυρία, διέκοψε ψυχρῶς ὁ Διδιέ, ἀφετε τὸν φίλον μας Ἰωνᾶν νὰ ἐκτελέσῃ ἡσύχως τὸ καθήκον του. Ἐχει διαταγὰς, τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ.

Ἄλλ' ἡ Ἄρτεμις ἐντρομος ἐδράξατο τῆς χειρὸς τοῦ Γασκόου :

— Μὴ τὸν ἀκούετε, εἶπε μετ' ἀγωνίας, μὴ τὸν ἀκούετε! Μὲ μισεῖ καὶ με' ἀποστρέφεται· ἀλλὰ τί με' μέλλει; Ἄν ἤξευρα ποῦ εὐρίσκεται ὁ βασιλεὺς, θὰ μετέβαινα, θὰ ἐγονυπέτου ἐνώπιόν του καὶ θὰ τῷ ἔλεγα : Ὁ Διδιέ δὲν εἶναι ἐνόχος.
— Σιωπήσατε, κυρία, εἶπεν ὁ δυστυχὴς νεανίας, οἷοντι προσβληθεῖς.

Ἡ Ἄρτεμις ἔκυψε πρὸς τὸν Ἰωνᾶν, ὥστε μόνον ὑπ' αὐτοῦ ν' ἀκουσθῆ καὶ προσέθηκεν :

— Θ' ἀποθάνω μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωνᾶς ἦν εἰς ἄκρον συγκεκνημένος.

— Διάβολε, κυρία, εἶπε συστρέφων τὸν μύστακα, ἤθελα νὰ ἡδυνάμην νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Ἀλλὰ μὴ μένετε ἐνταῦθα πλειότερον.

— Θὰ μείνω, ὑπέλαβεν ἡ Ἄρτεμις ἐν παραφορᾷ, θὰ μείνω μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς μου. Ὁ Διδιέ δὲν θ' ἀποθάνῃ μόνος καὶ ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ πάντων τῶν ἀγαπώντων αὐτόν. Τὸ τελευταῖον βλέμμα του θὰ συναντήσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς φίλης. Ὁ ἀκρατήσω τὸ αἰμόφυρτον σῶμά του. Θὰ ἐπιστατήσω διὰ τὴν κηδείαν του. Ἀλλὰ, προσέθηκε στρεφόμενη πρὸς τὸν Διδιέ, θὰ με' συγχωρήσῃς, Διδιέ, δὲν θὰ φέρῃς μετὰ σοῦ μίσος δι' ἐμὲ καὶ καταφρόνησιν ; . . .

— Κυρία, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ δεσμώτης, τηρήσατε μᾶλλον τὴν τιμὴν τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ καὶ τῆς οἰκογενείας μας.

— Πρέπει νὰ σὰς ἀπυμακρύνωμεν, κυρία, εἶπεν ὁ Ἰωνᾶς.

— ὦ! εἶπεν αὐτὴ, ἂν ὁ Θεὸς ἐξετέλει ἐν θαύμα, ἂν ὁ βασιλεὺς ἀνεφαίνετο αἴφνης, θὰ τῷ ὠμολόγουν τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν· θὰ με' εὐσπλαγχνίζετο διὰ τὴν μετάνοιάν μου καὶ θὰ ἔδιδε χάριν τῷ Διδιέ.

— Ἀποσυρθῆτε, κυρία, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ νεανίας καὶ μὴ καθιστᾶτε κοινὴν τὴν ὀδύνην σας, ἂν θέλετε νὰ λησμονήσω τὸ παρελθὸν καὶ νὰ σὰς συγχωρήσω.

Φραγκίσκος ὁ Α' καὶ ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἀντήλλαξαν ταχὺ βλέμμα· τὰ πάντα εἶχον ἐννοήσει. Ἡ σύζυγος τοῦ κόμητος εἶχεν ἀπατήσει αὐτὸν κατηγοροῦσα τὸν Διδιέ διὰ φαντασιώδη ἔρωτα, ἔβλεπε δὲ κάλλιστα ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶχεν ἐννοήσει τὸ ἀτιμωτικὸν τοῦτο μυστικόν.

Ὁ λοχαγὸς Ἰωνᾶς διέταξε τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ νὰ φέρωσι τὴν κόμησσαν Μονσενύ ἔξω τοῦ καστανεῶνος.

Ὁ Γουλάρ καὶ ὁ Φοσὲ ἐπλησίασαν καὶ ἤρπασαν αὐτήν· ἐκείνη δὲ ἀντέστη ἐπαναλαμβάνουσα :

— Περιμείνατε τὸν βασιλέα, λοχαγέ, θὰ μετανοήσετε ἂν σπεύσετε.

Ὁ Γασκόνος ἐστράφη, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὰς ἱκεσίας τῆς, ἐνῶ ὁ Διδιέ ἔλεγεν εἰς τὴν Ἀρτέμιδα :

— Θέλετε λοιπὸν νὰ καταβάλετε τὸ θάρρος μου καὶ νὰ θεωρηθῶ ἀνανδρός ;

Ἄμα ἐκείνη ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ὑπετάγῃ καὶ ἠκολούθησε τοὺς δύο στρατιώτας.

Φθᾶσα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους ἐξεπλάγῃ βλέπουσα τὸν Φραγκίσκον καὶ τὸν κόμητα Αὐρηλιανόν. Ἐγονυπέτησεν ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ δεικνύουσα αὐτῷ τὸν Διδιέ ἀνέκραξε διὰ συντετριμμένης φωνῆς :

— Δικαιοσύνην! Μεγαλειότατε, δικαιοσύνην !

— Τὸν συνεχώρησα ἤδη, εἶπε ψυχρῶς ὁ βασιλεὺς.

Ἡ κόμησσα ἀνηγέρθη περιχαρῆς.

— Ἀλλὰ τίς θὰ συγχωρήσῃ σέ ; ἡρώτησεν ὁ κόμης. Τὰ πάντα ἤκουσα Κακῶς ἐτήρησας τὸ μυστικόν σου.

Ἐκείνη ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστηρίχθη λιποθυμοῦσα ἐπὶ τινος δένδρου.

Ὁ βασιλεὺς ἐπροχώρησε πρὸς τὸν λοχαγὸν Ἰωνᾶν :

— Διατάξατε νὰ λύσωσι τὸν νεανίαν αὐτόν εἶπεν :

Εἶτα ἀποτεινόμενος τῷ Διδιέ προσέθηκεν :

— Κύριε, εἴσθε ἐλεύθερος. Δύνασθε νὰ μεταβῆτε εἰς συνάντησιν τοῦ κυρίου στρατάρχει, διότι δὲν δέχομαι τὰς ὑπηρεσίας σας. Τὴν ζωὴν σας ὀφείλετε τῇ δεσποινίδι Κλοτίλδην, ἣτις ἠθέλησε νὰ ἐξοφλήσῃ τοιοῦτοτρόπως τὸ πρὸς ὑμᾶς χρέος τῆς.

Ὁ Διδιέ, ὠχρὸς καὶ σύννου, ἠτένισεν ἐπιπληκτικῶς τὴν νεάνιδα· εἶδεν ὅμως αὐτὴν μειδιῶσαν καὶ ἠνώησεν ὅτι ἦτο ἔτι ἀξία τοῦ ἔρωτός του.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δεσποινίδα Κλοτίλδην, προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς μετὰ προσποιητοῦ μειδιήματος, ἡ εὐχαρίστησις τοῦ κύρ Μουσερόν, ὅστις ἀναμειγνύεται εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις, εἶναι νὰ ἴδῃ αὐτὴν παραιτουμένην τῆς αὐλῆς. Δέχεται λοιπὸν αὐτὴ τὴν φιλοξενίαν τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ, μέχρις οὗ ἀποφασίσῃ διὰ τὸ μέλλον τῆς.

Ὁ Διδιέ ἠθέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ

Φραγκίσκον τὸν Α', ὅστις ἀπήντησε ξηρῶς :

— Σὰς ἀπαλάσσω τῆς εὐγνωμοσύνης σας, κύριε. Ἄν ὁ προδότης Βουρβόνος μὲ περιμένη εἰς Ἰταλίαν, ἐλπίζω ὅτι θὰ συναντηθῶμεν ἐκεῖ.

— Ὡς ἦναι μεγάλη δι' ἐμὲ τιμὴ, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ νεανίας ἀνυψῶν ὑπερηφάνως τὴν ὠραίαν αὐτοῦ κεφαλὴν.

Ὁ βασιλεὺς ἐστρεψεν αὐτῷ τὴν ράχιν, ἐπειδὴ δὲ εἶχε φθάσει ὁ Βριόν μετὰ τοῦ Βονιβέ, εἶπεν αὐτοῖς :

— Κύριοι, καιρὸς εἶναι νὰ ἐπαναρχίσωμεν τὸ κυνήγιον καὶ νὰ κερδίσωμεν τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον. Ἐμπρός !

Κατὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην σκηνὴν, ἡ Σεβρέτη, ἥτις εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν συνοδίαν τοῦ Ἰωνᾶ, ἔσυρε τὸν Μουσερὸν ἀπὸ τῆς χειρίδος καὶ εἶπεν αὐτῷ δι' ὕφους μυστηριώδους :

— Συμβούλευσόν με, καλέ μου ἀδελφέ ! Ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς παραιτεῖται τοῦ ἔρωτος τῆς Κλοτίλδης, μὲ νομίζεις εἰλικρινῶς ἀρκετὰ ὠραίαν, διὰ νὰ τὸν προσελκύσω ; Ὅσον δυστύχημα εἶναι ὅτι εἶμαι πολὺ χαμηλὴ.

Ὁ νέος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Φιλᾶρεσκος, ἀδιόρθωτος ! εἶπε μειδιῶν, θέλεις λοιπὸν μὲ αὐτὴν τὴν γελοῖαν ἐλπίδα νὰ χωρισθῆς ἀπὸ ἐμέ ; Ὡς μεταβῶμεν εἰς Μαντούαν νὰ ἐπανεύρωμεν τὸν προσφιλῆ κύριόν μας, καὶ σὺ προτιμᾷς νὰ μείνης εἰς τὸ παλάτιον τῶν Τουρνέλ, διὰ νὰ γείνης γελοία. Ὁ βασιλεὺς πρὸ ὀλίγου ἔλεγεν ὅτι θὰ σοὶ δώσῃ ὡς σύζυγον ἕνα γελωτοποιόν του.

— Φτοῦ, τὰ τέρατα ! ἀνέκραξε καταφρονητικῶς ἡ Σεβρέτη, ριπιζομένη διὰ τοῦ ρινομάκτρου τῆς. Ἄν ἦναι οὕτω, τότε πηγαίνομεν καλλίτερον εἰς Μαντούαν. Μήπως ἡ Ἰταλία δὲν εἶναι ὁ τόπος τῶν ἐρώτων ;

Ὁ κόμης Αὐρηλιανός, ἅμα ὡς ὁ Φραγκίσκος ἀπῆλθε, διηυθύνθη πρὸς τὸν Διδιέ μεθ' ὕφους ἀγαθότητος καὶ εὐνοίας, νεύων τῇ Κλοτίλδῃ ν' ἀκολουθήσῃ αὐτόν. Ἦνωσε τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων ἐντός τῶν ἰδικῶν του καὶ εἶπε μετὰ περιπαθείας εἰς τὸν ἀνεψιόν του :

— Συγχώρησόν με ὅτι σὲ παρεγνώρισα εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ λάβῃς ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῆς ἐναντίον μου. Ὡς ἀναγκασθῆς νὰ χωρισθῆς τῆς μνηστῆς σου, ἀλλὰ θὰ σοὶ τὴν διαφυλάξω ὡς πατῆρ, ὅλη μου δ' ἡ περιουσία εἰς αὐτὴν θ' ἀνήκῃ.

Ὁ Διδιέ, ἐκπλαγείς διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀγαθότητα, ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλ' ὁ Αὐρηλιανός ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀπόφασίν του, τέλος δὲ ὁ Διδιέ ἐδέχθη, εὐχαριστήσας διὰ τὴν γενναιοφροσύνην του τὸν θεῖον αὐτοῦ.

Μετὰ τὸν τέταρτον ὁ καστανεὼν ἦν ἔρημος. Οἱ τοξόται καὶ οἱ θωρακοφόροι εἶχον ἀπέλθει. Ὁ Ἰωνᾶς ἐνηγκαλίσθη τὸν Διδιέ λυπούμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν συνοδεύσῃ, καὶ ὑποσχόμενος νὰ ἐπανεύρῃ αὐτόν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Λομβαρδίας.

— Τίς οἶδεν ὑπὸ ποῖαν σημαίαν θὰ πολεμήσω ; προσέθηκεν ὁ Γασκόνας χαμη-

λοφῶνως. Ὑπηρετήσα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ στρατιωτικοῦ σταδίου μου ὑπὸ τὸν κύριον στρατάρχην. Ὡς ἦναι σκληρὸν δι' ἐμὲ νὰ πολεμήσω ἐναντίον του ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχεῖου Βονιβέ.

Ὁ Διδιέ ἀπήντησε μειδιῶν :

— Ἐλπίζω νὰ σὲ ἴδω σύροντα τὸ ξίφος ὄχι ἐναντίον ἐμοῦ, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ φίλου σου Παυλίνου.

Εἶτα ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ Μουσερὸν καὶ τῆς Σεβρέτης, ἐνθ' ἡ Κλοτίλδῃ καὶ ἡ κυρία Ἄρτεμις ἠκολούθουν τὸν κόμητα Αὐρηλιανόν.

Τὴν ἐπιούσαν Φραγκίσκος ὁ Α' ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πύργον Μουσενού, διαταγῇ δὲ τοῦ κόμητος ἡ Ἄρτεμις ἐστουλίσθη, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὸν ἐπίσημον ξένον, ὅστις ἐφάνη λίαν ψυχρὸς πρὸς τὸν Μουσενού. Πλὴν ὁ κόμης ἠδιαφόρει διὰ τοῦτο ἄλλη πληγὴ ἤμασεν ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Μόλις ὅμως ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς συνοδίας του εἶχεν ἀπέλθει τοῦ πύργου, ὁ Αὐρηλιανός ἠσθάνθη ἐκλιπούσας τὰς δυνάμεις του. Παρεκάλεσε τὴν Ἄρτεμιδα νὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν εἰς τὸ δωματίον τῆς, ἠναγκάσθη δὲ νὰ στηριχθῆ εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἀρχιτρικλίνου Βερνάρου.

Μόλις εἰσελθὼν ἐρρίφθη ἐξηνητλιμένος ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ διὰ νεύματος ἀπέπεμψε τὸν πιστὸν αὐτοῦ θεράποντα. Ἡ κόμησσα δὲ ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ αὐτόν, οὐδὲ νὰ δεῖξῃ ἀνησυχίαν τινά. Παρητήρει αὐτόν καὶ ἠπόρει διὰ τὴν αἰφνιδίως ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς. Εἶχεν ἤδη γηράσει κατὰ εἰκοσιν ἔτη.

Ἡ Ἄρτεμις ἵστατο ὑπερήφανος καὶ εὐθυτενῆς ρίπτουσα τὸ βλέμμα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ βαρυτίμου προσευχηταρίου εὐρισκομένου ἐπὶ τῆς θερμάστρας, ἐκάστοτε δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπῆστραπτον, πικρὸν δὲ μειδιάμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

Ἄφνης ὁ Μουσενού ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐλαφρὰ ἐρυθρότης ἐζωογόνησε τὰς κοιλανθείσας αὐτοῦ παρειάς.

— Πόσον εἶσαι ὠραία, Ἄρτεμις ! ἐψιθύρισεν ἑναγωνίως.

Ἡ κόμησσα ἠσθάνθη ἑαυτὴν βαθέως περιῦβοισθεῖσαν, διὰ τῶν κολακευτικῶν τούτων λόγων καὶ ἀπήντησεν :

— Κύριε, εἶμαι ἀξία τῆς ὀργῆς σας, ἀλλὰ διὰ τί μὲ εἰρωνεύεσθε ; Δὲν ἐξανίσταμαι κατὰ τῆς δικαιοσύνης σας, οὐδὲ θέλω νὰ κάμψω τὴν καρδίαν σας διὰ ταπεινῶν παρακλήσεων. Ὑποτάσσομαι εἰς τὴν θέλησίν σας, ὅσον αὐστηρὰ καὶ ἂν ἦναι αὕτη.

— Ἄρτεμις, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, γνωρίζω ὅτι ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῆς ἐναντίον μου ἢ ζηλοτυπία μου σὲ ἐστενοχώρει. Σὲ ἐκλείσα ὡς πτηνὸν σπᾶνιον καὶ θελκτικὸν εἰς κλωβόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο κἂν χρυσοῦς.

Ἡ κυρία δὲ Μουσενού ἐφρικίασεν οἱ γλυκεῖς ἐκεῖνοι λόγοι ἐτρόμαζον αὐτὴν ὡς παγίς. Ἀτενίζουσα δὲ τὸ προσευχητᾶριον εἶπε :

— Γνωρίζω ὅτι μὲ ἠγαπάτε, κύριε, καὶ ὄφειλα νὰ διαφυλάξω αὐστηρῶς τὴν καρδίαν μου.

— Ὡ ! εἶπεν ὁ κόμης βαθέως στενάξας, αὐτὸς ὁ ἔρωσ ὑπῆρξε τὸ ἐγκλημα μου, κακῶς ἐπράξα ἀγαπῶν σε καὶ θέλων ν' ἀγαπηθῶ. Βλέπω ἤδη τὸ παρελθὸν ὡς ἐν μαγικῷ κατόπτρῳ καὶ γελῶ διὰ τὴν εὐπιστίαν μου. Σὲ ἐπίστευα ὅμως, Ἄρτεμις ! εἶχον ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς σέ, καὶ ἐνόμιζα ὅτι εἶσαι εὐτυχής.

Ἡ κόμησσα συνεκινήθη καὶ ἐταράχθη ἀκούουσα τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἥτις δὲν ἠπέλει, ἀλλ' ἰκέτευεν αὐτήν. Ἔτεινε τότε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Μουσενού.

— Χάριν ! εἶπε φεισθητῆ μου, κύριε. Ἡμάρτησα. Ἄν μὲ εὐσπλαγχνισθῆτε, θὰ ὑποστῶ τὴν ἐπιείκειάν σας, οὐδέποτε ὅμως δὲν θὰ ἔχω τὴν ἀνανδρίαν νὰ σὰς κατηγορήσω διὰ τὸ παράπτωμά μου.

— Νὰ ὑποστῆς τὴν ἐπιείκειάν μου ! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ κόμης, καὶ διατί ;

— Διότι εἶμαι ἔνοχος, ἐψιθύρισεν ἐκείνη, ἀφήσασα νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν καρδίαν μου ἀνόσιος ἔρωσ.

Ὁ Αὐρηλιανός ἠθέλησε νὰ ἐγερθῆ, ἀλλ' ἐπανάπεσε ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Σιγώτερα. Ἄρτεμις, σιγώτερα ! εἶπε μεθ' ὕφους ἐντρόμου οἱ τοῖχοι μᾶς ἀκούουσιν, αἱ θύραι μᾶς κατασκοπεύουσι ! σιγώτερα ! μὴ ἀτιμάζῃσαι διὰ τῆς δημοσίας ταύτης ὁμολογίας, σεβάσθητι τὸ ὄνομά μου. Φεῦ ! διὰ τί τὸ μυστικὸν τοῦτο νὰ μὴ μείνῃ τεθαμμένον ἐν τῇ καρδίᾳ σου ; Ἄ ! αἰ φθονῶσαι σε κυρία ! δὲν θὰ συγχωρήσωσι τὴν παραφροσύνην σου. Ἄλλ' ἐγὼ πῶς νὰ σὲ μισήσω ; πῶς νὰ ὀργισθῶ ἐναντίον σου ;

Ἡ Ἄρτεμις ἐν παραφορᾷ, προεχώρησε πρὸς αὐτόν :

— Σιώπησον, Αὐρηλιανέ, εἶπε μοὶ δίδεις ὡς ἐλεημοσύνην τὴν συγγνώμην σου, ἀλλ' εἶμαι ὑπερήφανος καὶ θαρραλέα. Ὡς ἴδῃς μετ' ὀλίγον ὅτι εἶμαι ἀξία σου. Ἡ ὀφειλὴ μου θὰ σοὶ πληρωθῆ.

Καὶ ἠσπᾶσθη ταπεινῶς τὴν χεῖρά του. Ἐκεῖνος ἀπώθησεν αὐτὴν ἠρέμα καὶ κατώρθωσε νὰ ἐγερθῆ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Ἄρτεμις, εἶσαι ἐκπεπληγμένη καὶ συγκεκνημένη διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου, ὑπέλαβεν ὁ κόμης πικρῶς μειδιῶν. Πλὴν, τὸ μυστικὸν τῆς συγγνώμης μου ἐγκείται ἐν τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ἔρωτός μου. Χάριν σου θυσιάζω καὶ αὐτὴν τὴν τιμὴν μου.

Συγχρόνως ἐσύρθη μετὰ κόπου μέχρι τῆς θερμάστρας, καὶ στηριζόμενος ἐπ' αὐτῆς ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς του τὸ χρυσοποιίκιλτον προσευχητᾶριον. Ἡ κόμησσα ὤρμησε πρὸς αὐτόν ἀφίνουσα κραυγὴν :

— Μὴ ἐγγίξης αὐτὸ τὸ βιβλίον !

— Διατί ; ἠρώτησεν ὁ Μουσενού λαμβάνων τὸ προσευχητᾶριον.

Ἡ ζηλοτυπία του ἐξηγέρθη μυρίαὶ ὑπόνοιαι ἐγεννήθησαν αὐτῷ.

— Αὐρηλιανέ, μὴ τὸ ἐγγίξης ! ἐπανάλαβεν ἡ Ἄρτεμις, προσπαθοῦσα νὰ ἀποσπᾷ αὐτὸ τῶν χειρῶν του.

Ὁ Μουσενού ἀντέστη. Ἀπώθησε τὴν σύζυγόν του καὶ ἤνοιξε πυρετωδῶς τὸ

προσευχητάριον, ἐνῶ ἡ σύζυγός του ἐκράυαζε διὰ συντετριμμένης φωνῆς :

— Μὴ τὸ ἐγγίζης, Ἀρηλιανέ, εἶναι δηλητηριασμένον !

Ὁ κόμης δὲν τὸ ἔρριψε χαμαί, οὐδὲ ἠτένισεν αὐτὸ μετὰ τρόμου, ἀλλ' ἐψιθύρυσεν :

— Ἐξηγήθητι, κυρία.

Ἡ Ἀρτεμις εἶπεν ἀγωνιώσα :

— Ἡννόησα, κύριε, ὅτι ὁ βίος μεταξὺ μας κατέστη ἀδύνατος. Ἡθέλησα λοιπὸν ν' ἀποφύγω τὴν ἐπαίσχυντον ταύτην ζωὴν καὶ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότης. Ἐσκέφθην ὅτι μόνος ὁ θάνατος ἠδύνατο νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ μαρτυρίου τούτου. Δότε μοι τὸ προσευχητάριον, κύριε κόμη !

Ὁ Μονσεὺ ἐμειδίασεν· εἶδεν ὅτι ἡ σύζυγός του γενναίως ἐθυσίαζε τὴν ζωὴν τῆς.

— Ὅχι, Ἀρτεμις, εἶπε διὰ μόλις ἀκουομένης φωνῆς, δὲν θὰ ἐγγίσης τὸ βιβλίον τοῦτο. Ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε μεταξὺ μας. Ὁ βίος μου ἐτελείωσεν. Εὐνοούμενος τυχῶν τῆς δυσμενείας τοῦ κυρίου μου, σύζυγος γυναικός, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ παρουσία μου εἶναι μαρτύριον, πρέπει ν' ἀποθάνω !

Συγχρόνως ἐπίεσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του τὰς κεχρωσμένας σελίδας τοῦ προσευχηταρίου, πεποτισμένας διὰ φοβεροῦ φλωρεντινοῦ δηλητηρίου. Μόλις δ' ἠδυνήθη νὰ προσθέσῃ :

— Ἀρτεμις, θὰ μάθης τώρα πόσον σὲ ἠγάπων ! Χαίρε, ἔσο καλὴ διὰ τὴν Κλοτίδην.

Καὶ ἔπεσεν ἄπνους εἰς τοὺς πόδας τῆς κομῆσσης, ἣτις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀπέλπιδος ἐκείνης πράξεως.

Ἡτένισε θλιβερῶς τὸ πτώμα τοῦ κυρίου δὲ Μονσεὺ καὶ εἶπε γονυπετοῦσα ὁπως προσευχηθῆ :

— Ὁ Θεὸς δὲν θέλει ν' ἀποθάνω· ὁ θάνατος θὰ ἦτο πολὺ γλυκεῖα τιμωρία δι' ἐμέ. Θ' ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου διὰ τὴν Κλοτίδην θὰ ἦμαι θεράπεινά της.

TONY.

ΤΕΛΟΣ

ΒΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Τέλος]

ΙΣ'

Ἐκτὸς τοῦ νόμου.

Πρωίαν τινὰ ἐπανήρχετο ἡ Εἰρήνη εἰς τὸ κοινόβιον ἐξ ἀποθανόντος τινὸς κατὰ τὴν νύκτα ἀσθενούς, πλησίον τοῦ ὁποίου

διενυκτέρευεν. Αἶφνης, σχεδὸν παρὰ τὴν θύραν ἀνθρωπὸς τις ἔστη ἐνώπιον αὐτῆς.

Ἡ Εἰρήνη ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούςς καὶ ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου τούτου, ὠπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα, ἀλλ' οὐχ ἤσσαν τὸ βλέμμα αὐτῆς δὲν ἠμαυρώθη, ἀλλ' ἔμενε πάντοτε διαυγές, ἤμερον καὶ πρῶτον εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀνδρός, ὅστις τῆ ἔκοψε τὸν δρόμον.

Ἦτο ὁ Πλάτων Βασιλεῖςβιτζ.

Ἄλλὰ, Θεέ μου, πόσον οὗτος ἠλλοιώθη κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τοῦτο ! Ἐνώπιον τῆς Εἰρήνης ἴστατο οὐχὶ ὁ ἄλλοτε λαμπρός, ὠραῖος καὶ ἀμέριμνος τζέντελμαν, ἀλλὰ νοσηρῶς κεκυρτωμένος ἀνὴρ, μετὰ πελιδνῆς μορφῆς, ἐφ' ἧς ἀπετύπωσαν βαθείας ρυτίδας αἱ ἐσωτερικαὶ αὐτοῦ βάσανοι. Ἄλλὰ καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ δὲν ἦτο ἡ πρῶην Εἰρήνη· ἡ κόμη αὐτῆς εἶχε καθ' ὅλοκληρίαν λευκανθῆ, ὅμως τὸ πρόσωπον, πρὸ μικροῦ ἔτι φλεγόμενον ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἰσχυροῦ πάθους πρὸς τὸν ἀνθρωπον τοῦτον, ἀπέπνεεν ἤδη τὴν καλλονὴν ἐκείνην τῆς ἐσωτερικῆς χριστιανικῆς γαλήνης, ἣτις ἐξηγεῖ τὸ ἀκατάληπτον, οὐχὶ φυσικόν, ἀλλ' ἠθικὸν θέλητρον, καὶ εἰς ἐκεῖνα μάλιστα τὰ δύσμορφα καὶ γεροντικὰ πρόσωπα.

— Συγχωρήσατέ μου. . . διότι. . . σὰς ἐσταμάτησα, ὑποκόφως εἶπεν οὗτος διὰ φωνῆς τρεμούσης ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ταραχῆς· μὴ με ἐκδιώξετε. . . ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς εἶπω ὀλίγας λέξεις. . . Εἶμαι τόσο πολὺ δυστυχῆς ! . . . Πρὸ τούτου καιροῦ ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἴδω. . . Ἐζήτουν εὐκαιρίαν πρὸς τοῦτο καὶ τέλος πάντων. . .

— Τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ ; ἡρέμα καὶ ἄνευ ὀργῆς ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ Εἰρήνη.

— Συγγνώμην. . . μόνον συγγνώμην ! . . . λησμονήσατε, ἂν ἦνε δυνατόν, καὶ συγχωρήσατέ μου ! . . . Μοῦ εἶνε πολὺ βαρὺς ὁ βίος !

— Νὰ λησμονήσω, εἶπεν αὐτὴ μετὰ στοναχῆς, πολὺ τὸ ἐπεθύμουν τοῦτο, ἂν ἦτο δυνατόν. . . Δυστυχῶς ἡ ἀνάμνησίς μας δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῆς τῆς θελήσεώς μας· ἀλλὰ νὰ συγχωρήσω. . . Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐσυγχώρησα πάντας. . . Συγχωρήσατέ μου καὶ σεις. . . Κ' ἐγὼ ὡσαύτως ἤμαρτον ἐνώπιόν σας !

— Ὡ, ὄχι, ὄχι ! Ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος ὑπαίτιος ὄλων ! Θερωῶς καὶ μετ' ἀψευδοῦς εἰλικρινείας εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ. Ἐγὼ περιεπλάκην εἰς τὰ περιστατικὰ ταῦτα, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεμία ἄλλη ὑπῆρχε διέξοδος ἢ νὰ νυμφευθῶ τὴν γυναῖκα ταύτην. . . Καὶ πῶς ἐτιμωρήθην ! Παρακαλῶ, εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκούσετε ! Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἀκούσετε πᾶν ὅ,τι συνέβη !. . . Μεγάλην ἐκ τούτου θὰ λάβω ἀνακούφισιν !

Ὁ πῶγων αὐτοῦ ἔτρεμε καὶ οἱ μῦς τοῦ προσώπου του συνεσπᾶντο ὑπὸ νευρικῆς σπαδῶνος· προδήλως προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα.

Ἡ Εἰρήνη προσέβλεψεν αὐτὸν συμπαθῶς.

Ὁ ἀνθρωπος οὗτος τῆ ἐφάνη ἀξιολύ-

πητος καὶ λίαν δυστυχῆς κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν.

— Εἰσέλθετε εἰς τὸ κελλίον μου, ἐπρότεινεν αὐτὴ χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἡμέρον πραότητα τῆς.

Καὶ ὁ Βελτίστσεφ διηγῆθη αὐτῇ μετὰ πάσης εἰλικρινείας, τίνι τρόπῳ περιέπλεξεν αὐτὸν ἡ Λζουδημίλα, εἰς ποίαν δουλείαν ἐκράτει αὐτὸν πρὸ τοῦ γάμου, πῶς ἐξηνάγκασεν αὐτὸν νὰ τὴν νυμφευθῆ, καὶ εἰς ὁποίαν κατάστασιν διατελεῖ σήμερον ὁ οικογενειακὸς αὐτῶν βίος.

Ἡ Εἰρήνη, χωρὶς νὰ διακόψῃ αὐτὸν, ἤκουε μετὰ προσοχῆς, καὶ ὅταν ἡ θλιβερὰ αὐτῇ διήγησις ἐπερατώθη, ἔπεσεν εἰς βαθεῖς καὶ θλιβεροὺς διαλογισμούς.

— Ἦδη γνωρίζετε τὰ πάντα ! ταπεινῶς κύψας τὴν κεφαλὴν, εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ. Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἠσθανόμην τὴν ἀνάγκην νὰ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς καὶ σὰς εἶπω. . . πᾶν ὅ,τι ἔχω εἰς τὴν ψυχὴν μου. Δέν με ἐξεδιώξατε· σὰς εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο ! Ἄλλὰ. . . ἔχω ἀκόμη μίαν παρακλήσιν ! ἀμφιρόπεων προσέθετο οὗτος δι' ἀτόλμου φωνῆς, καὶ ἀβέβαιος περὶ τῆς παραδοχῆς τῆς παρακλήσεώς του. Ὑπήρξατε ἡ μόνη γυνὴ ἣτις εἰλικρινῶς καὶ ἀπειρῶς μὲ ἠγάπησεν, εἶπεν οὗτος, καὶ τώρα, ἐκτὸς ὑμῶν, ἐκτὸς τῆς ἀναμνήσεως ταύτης, οὐδὲν μοὶ ἀπέμεινεν ἐν τῷ βίῳ ! . . . Εἶμαι σύζυγος πλουσίας γυναικός· εἶμαι πένης, κατὰ τὴν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν εὐνοίαν. . . Ἐπιτρέψατέ μοι, νὰ ἔρχωμαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔστω, νὰ σὰς βλέπω, νὰ σὰς ὁμιλῶ. . . Τοῦτο θὰ ἦνε ἡ μόνη παρηγορία μου. . . Μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε !

Ἡ Εἰρήνη βραδέως καὶ μετὰ περισκέψεως ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, Πλάτων Βασιλεῖςβιτζ, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκην, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους ! θλιβερῶς ἐπρόφερον αὐτὴ, ὑπὸ μίαν μόνον περίπτωσιν θὰ ἦτο τοῦτο δυνατόν. . .

— Ὡ ! Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ περίπτωσις, εἰπέτε τὴν, εἰπέτε τὴν ! Καὶ ὡς ὁ πνιγόμενος τὸ ἄχυρον, ἤρπασεν ὁ Βελτίστσεφ τὴν τελευταίαν ἐκείνην λέξιν.

— Ὑπάγετε εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ὁμολογήσατε τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, καὶ αὐριοῦν ἀμέσως θὰ σὰς ἀκολουθήσω εἰς Σιβηρίαν, εἰς τὰ μεταλλεῖα, εἰς τὰ ὑπόγεια, εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ κόσμου ! μετ' αἰσθημάτων θερμῆς πεποιθήσεως ἐξέφρασεν ἡ Εἰρήνη. Τότε θὰ εὕρητε ἐν ἐμοί, οὐχὶ σύζυγον, βεβαίως, οὐδενὸς σύζυγος δύναμαι νὰ γείνω πλέον, ἀλλὰ φίλην, δούλην, Ἀδελφὴν τοῦ Ἐλέους, ἐπιστήθιον φίλην. Ἴδου πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ σὰς προτείνω. Θέλετε ;

Ὁ Βελτίστσεφ κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη περὶ τῆς προτάσεώς της, ἀλλ' αἶφνης, πείρομος γενόμενος ὑπὸ τῆς τοσοῦτον τολμηρᾶς ἐκκλήσεως, ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ὅχι. . . δὲν δύναμαι !. . . Τοῦτο εἶνε ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου ! Εἶνε ἀδύνατον ! ἐφέλλισεν οὗτος διὰ λίαν τεταραγμένης φωνῆς.

Ἡ Εἰρήνη ἐθεώρησε μετὰ συμπαθείας τὸν ἀσθενῆ τοῦτον ἄνδρα.

Ἐν αὐτῷ ὑπερφάνετο ἤδη ὁ Βελτίστσεφ ἐκεῖνος, ὃν εἶχεν ἐννοήσει αὐτὴ κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον εἶχεν ἀπογοητευθῆ, ὁ ἐγωῖστος ἐκεῖνος καὶ ἐπιπόλαιος Βελτίστσεφ, ὅστις πάντοτε ἐδείκνυεν ἀρκούσαν ἐνέργειαν πρὸς μάταια καὶ ἐπιπόλαια πράγματα, καὶ μάλιστα πρὸς τὸ φοβερὸν ἐγκλημα, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ δύναται ν' ἀνυψωθῆ ἐκ τῆς ἰλύος τοῦ σεσηπότος ἐκείνου τέλματος, ἐν ᾧ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐβυθίζετο.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἕκαστος ἡμῶν ἔχει ἰδίαν ὁδόν; θλιβερώς, ἀλλὰ μετ' ἀποφάσεως εἶπεν αὐτὴ, περατοῦσα τὴν συνδιάλεξιν. Ἐγὼ ἤδη δὲν ἀνήκω εἰς ἐμαυτὴν, ἀπεσύρθη τὸ κόσμου, καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐκτίσω ἀκουσίαν ποινὴν ἕνεκα τοῦ παρελθόντος μου. Διατί λοιπὸν νὰ ἀναξέωμεν τὰ παλαιὰ τραύματά μας, ἔστω καὶ δι' ἀναμνήσεων; Ἄλλως τε αἱ ἀναμνήσεις αὗται θὰ προξενήσωσιν ἡμῖν ἀκουσίως πολλὰς πικρίας...

»Εἶνε περιτταὶ αἱ ἀνθρώπινοι παραμυθία! Ἀμφότεροι ἐγκληματίσαμεν, πρὸς τί λοιπὸν νὰ παρηγορήσωμεν ἀλλήλους! Ἄς φέρωμεν καλλίτερον ἀγογγύστως τὸν σταυρὸν μας!... Ἄν δύνασθε, ὑποταχθῆτε ἐνώπιον τῆς ὑψίστης θελήσεως. Ἴδου πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ εἶπω πρὸς παραμυθίαν σας. Τὸ ἀνθρώπινον δικαστήριον ἠθώσεν ἡμᾶς, ἐν τούτοις καὶ σεῖς καὶ ἐγώ, καὶ ἡ σύζυγός σας, ἐκτίομεν τὴν προσήκουσαν ποινὴν μας, ἀλλ' ἡ ποινὴ αὕτη εἶνε — ἐκτός τοῦ Νόμου».

ἌΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Τέλος]

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ δεσποινὴς Καλλιουὲ ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος, ἐν τῷ κοιτῶνί της, πρὸ τοῦ μικροῦ ἐκ ροδοξύλου γραφείου, ἐν ᾧ εἶχε κεκλεισμένα τὰ χρήματά της, ὁ ὁ ἀνὴρ, ὃν πρὸ μιᾶς στιγμῆς εἶδομεν ὀλισθαίνοντα ἐν τῷ σκότει, εἶχε θραύσει τὸ ἄλλως ἀσθενὲς κλειθρὸν τοῦ ἐπίπλου ἐκείνου· ἀνοίξας δὲ τὰ συρτάρια, ἔθετεν ἐν τοῖς θυλακίοις του φύρδην μίγδην τὰ ἐν αὐτοῖς εἰκοσάφραγκα καὶ χαρτονομίσματα.

Εἶχε δὲ τελειώσῃ τὸ ἔργον του καὶ ἀναλαβὼν τὴν μακρὰν αὐτοῦ ράβδον ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ὅτε ἤκουσε τὰ ἐλαφρὰ τῆς Ἰωάννας βήματα εἰς τὸν προθάλαμον.

— Κατάρρα! ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς βραχυνῆς κατάρρα!... δὲν θὰ ἔχω καιρὸν.

Καὶ ἐστάθη ὀπισθεν τῆς θύρας, ἣν ἡ νεανὴς ἐμελλε ν' ἀνοίξῃ, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐβλεπε καὶ οὕτω θὰ κατῴρθου νὰ φύγῃ· ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐξήγαγεν ἐκ τῶν κόλπων του καταλανικὴν μάχαιραν, νεωστὶ ἠκονισμένην.

Ἡ Ἰωάννα εἰσελθοῦσα εἶδε τετρασμένον τὸ γραφεῖόν της καὶ ἐνόησεν ὅτι ἐγκλημα ἐτελέσθη καὶ ὅτι φοβερός κίνδυνος ἤπειλει αὐτὴν.

Τὸ κηρίον διέφυγε τῶν χειρῶν της. Ἡ θέλησε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ· Ἠνέφξε τὰ χεῖλη ὅπως κραυγάζῃ... Ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν. Ὁ ὀπισθεν τῆς θύρας ἀνὴρ ἤρπασεν αὐτὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀπὸ τῆς κόμης καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐβύθισε τὴν καταλανικὴν αὐτοῦ μάχαιραν εἰς τὸν λαιμὸν της, ἄχρι τῆς λαβῆς. Εἶτα ἀποσύρας αὐτὴν, ἐτοποθέτησε τὸ πτώμα ἐπὶ τοῦ καθημαγμένου τάπητος, κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἐξῆλθε τοῦ προδόμου λέγων, ἐν εἴδει ἐπικηδείου:

— Αὐτὴ φταίει... Ἦλθε πολὺ γρήγορα.

Γινώσκουμεν ὅτι ὁ Νικόλας ὀργισθεὶς εἶχε κλείσῃ ἐν τῷ μικρῷ σταύλῳ τὸν πτωχὸν Σγουρόν, ὅπως τιμωρήσῃ αὐτὸν διὰ τὰς τόσον ἀκαίρους ὀρυγὰς του. Ὁ Σγουρὸς ἔμενεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν σχεδὸν ἡσυχος, ἀρκούμενος εἰς ὑποκώφους καὶ ἀνησυχους γρυλλισμοὺς καὶ μικρὰς θρηνώδεις ὑλακὰς, αἵτινες ὅμως δὲν ἠκούοντο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ εἰσῆρχετο αὐθις εἰς τὴν σκιάδα, ἐφάνη καταληφθεὶς ἀφνης ὑπὸ ἀγρίας λύσσης. Ὁρῶμετο, οὐχὶ πλέον πενθίμως καὶ ἐκ διαλειμάτων, ἀλλὰ συνεχῶς, λυσσῶδως, ἀπειλητικῶς... Ἐφώρμα κατὰ τῆς θύρας, σείων αὐτὴν ἄχρι ρήξεως καὶ ξέων διὰ τῶν ὀνύχων του, ἄχρις οὐ ἐπὶ τέλους προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ.

— Νικόλα, εἶπεν ἡ Στεφάνα, δὲν ἀκούετε;... ὁ σκύλος κάτι ἔχει... πηγαίνετε νὰ ἰδῆτε...

— Μπᾶ! ἀπήντησεν ὁ πλανόδιος ἔμπορος — δὲν εἶναι τίποτε... εἶναι θυμωμένος διότι τὸν ἐκλείσα... Σὲ λίγο θὰν τοῦ περάσῃ.

— Νικόλα, ἐπανέλαβεν ἡ Στεφάνα, πηγαίνετε, σὰς παρακαλῶ, νὰ ἰδῆτε... Μπορεῖ ὁ φτωχὸς Σγουρὸς νὰ ἦναι κακὰ.

Ὁ ἔμπορος ἠγάπα τὸν κύνα του θερμότατα, ὥστε ἐνέδωκε προθύμως καὶ ἐξῆλθε πεπεισμένος ὅτι ὁ Σγουρὸς μόλις τὸν ἤκουε θὰ εἰσώπα. Ἀλλὰ συνέβη ὅλον τὸ ἐναντίον. Ὁ Σγουρὸς ἐδιπλασίασε τὰς λυσσῶδεις ὑλακὰς του.

— Παράδοξον! — ἐσκέφθη ὁ Νικόλας — Παράδοξον!... Αὐτὸς ὁ σκύλος κάτι ἔχει διὰ νὰ κάμνῃ ἔτσι... κάτι τρέχει... Αὐτὸς εἶναι φρονιμώτερος ἀπὸ ἄνθρωπον...

Καὶ ἠνέφξε τὴν θύραν τοῦ σταύλου.

Ὁ Σγουρὸς ἐρρίφθη ἔξω, ὡσφράνθη ἰσχυρῶς τὸν ἀέρα. Εἶτα, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς προσκλήσεις τοῦ κυρίου του, ὤρμησεν εἰς τὴν αὐλὴν ὑλακτῶν, ὡς κυνηγετικὸς

κύων ἀκολουθῶν τὰ ἔχνη θηράματος.

Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα, ἠκούσθη θόρυβος ἐν τῷ σκότει, εἶτα βραχὺς καὶ θρηνώδης ὀλολυγμός... καὶ αἱ ὑλακαὶ ἔπαυσαν.

— Διάβολε! — ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας — ἐσκότωσαν τὸν σκύλον μου!

Καὶ δραμῶν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν εἶπεν:

— Ἐσκότωσαν τὸν σκύλον μου... Ἐλάτε... ἐλάτε ὅλοι!... εἶναι κλέφταις εἰς τὴν αὐλὴν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ὑπῆρξαν μαγικώτατοι.

Ἐντὸς δευτερολέπτου, πάντες ὠπλίσθησαν, οἱ μὲν διὰ πυροβόλων, οἱ δὲ διὰ δικράνων, ἄλλοι διὰ μαχαιρῶν τοῦ μαγειρείου καὶ ἄλλοι διὰ σιδηρῶν λαβίδων.

Ἐλαβον τὰ φῶτα, καὶ τὸ μικρὸν ἀποσπασμα ἠκολούθησε τὸν Νικόλαν, διευθυνόμενον πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν εἶχεν οὗτος ἀκούσῃ ἐρχόμενον τὸν τελευταῖον ὀλολυγμὸν τοῦ κυνός.

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περίπου βημάτων ἀπὸ τῆς αὐλῆς, διέκρινον λευκόν τι ἀντικείμενον κείμενον χαμαί. Πλησιάζσαντες εἶδον ὅτι ὁ πτωχὸς κύων ἐφαίετο νεκρὸς, φέρων κατὰ τὴν κεφαλὴν φοβερὸν κτύπημα ράβδου καὶ κρατῶν ἔτι διὰ τῶν ὀδόντων τεμάχιον ἐρυθροῦ ὑφάσματος.

Ὁ Νικόλας κύψας ἐξήτασε τὸ ράκος ἐκεῖνο. Ἀφνης ἐγένετο κάτωχρος καὶ συναψας τὰς χεῖρας ἀνέκραξε:

— Τὸ κόκκινον πανταλόνι τοῦ γέροντα, ὅπου ἔφυγε ἀπὸ τῆ φυλακῆ!... ὦ! Χριστέ μου!... Χριστέ μου!... Ἄν δὲν ἐσυνέβηκε κανένα δυστύχημα εἰς τὴν δεσποινίδα Ἰωάννα!

Ἡ φοβερὰ αὕτη ἰδέα ἐπῆλθε ταυτοχρόνος εἰς πάντας. Ἐδραμον ἔντρομοι εἰς τὴν σκιάδα, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν προθάλαμον. Ἡ θύρα τοῦ κοινῶνος ἦτο ἡμίκλειστος, καὶ δι' αὐτῆς ἐφαίετο τὸ φῶς.

— Δεσποινίδα! ἀνέκραξεν ἡ Στεφάνα, εἰσθε μέσα;

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἡ Στεφάνα, ὠθήσασα τὴν θύραν, εἰσηλθεν... Ἄλλ' ἀμέσως ὠπισθοδρόμησεν ἔντρομος καὶ ἔπεσεν ὑπτία, χωρὶς ἢ ἐλαχίστη κραυγὴ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ συνεσπασμένου λάρυγγός της.

Γινώσκουμεν τί εἶδε.

NB'

Ἄναγινώσκουμεν ἐν τῇ «Ἠχοῖ τῆς Τουραίνης».

Ἡ «Ἠχώ τῆς Τουραίνης» ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1840 ἐδημοσίευσεν τὸ ἐπόμενον ἀρθρον:

«Ὁ Σεπτέμβριος ἀπερχόμενος καταλείπει ὀπισθεν τοῦ βεβαίως πενθίμους καὶ ἀνεξαλείπτους ἀναμνήσεις.

»Χθὲς ἀνηγγείλαμεν τὸν θάνατον τοῦ κόμητος Καρόλου Ἐρρίκου Δεβεζαί, προελθόντα ἐκ κεραυνοδόλου ἀποπληξίας τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν ἡ ἀβρότης αὐ-

τοῦ ἀπεδεικνύετο διὰ τρόπου ἀναμφισβήτητου.

• Σήμερον ὀφείλομεν νὰ γνωρίσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ἕτερον ἀπαίσιον γεγονός, ἐπίσης ἀξιοθρήνητον.

• Νέα καὶ ὠραία γυνή, ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα Καλλιουέ, κάτοχος μεγίστης περιουσίας, καὶ μόλις εἰκοσαέτις, ἐδολοφονήθη προχθὲς κατὰ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς νυκτὸς ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός της ἐν Θίλ Σατέλ. Φοβερὰ πληγὴ μαχαίρας εἶχε κατὰ τὸ ἦμισυ κεχωρισμένην τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ σώματος.

• Ἡ κλοπὴ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ βδελυροῦ θούτου κακουργήματος. Ὁ δολοφόνος, θράσος ἐπιπλὸν τι, ἐν ᾧ περιείχετο μεγίστη ποσότης χρημάτων, ἤρπασεν αὐτά.

• Ἐνδείξεις ὑπάρχουσιν ὅτι αὐτουργὸς τῆς δολοφονίας καὶ τῆς ληστείας ταύτης εἶναι ἐπικίνδυνός τις κακούργος, Ἀνσέλμος Ἰακάνδος καλούμενος, δραπετεύσας ἐσχάτως ἀπὸ τῶν φυλακῶν τῆς Βρέστης.

• Ὁ δραπέτης οὗτος ἐγίνωσκε τὴν ὑπαρξίν τοῦ σπουδαίου χρηματικοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἐφυλάσσετο, ὡς εἴπομεν, ἐν τοῖς συρταρίοις εὐθράστου ἐπίπλου.

• Ἡ δικαιοσύνη ἐπελήφθη τοῦ ἔργου τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ δράστου.

• Ἀποσπάσματα χωροφυλακῆς εἶναι εἰς κίνησιν νυκτὸς καὶ ἡμέρας. Τὰ ληφθέντα μέτρα πείθουσιν ἡμᾶς ὅτι αἱ ἀρξάμεναι ἔρηναι, διεξαγόμεναι ἐπιδηξίως, θὰ ἔχωσιν εὐχάριστον ἀποτέλεσμα καὶ ὅτι ἡ κοινωρία δὲν θὰ μείνη ἀοπλος ἀπέναντι τοιούτων κακουργημάτων.

• Θὰ προσπαθῆσωμεν νὰ τηρῶμεν ἐνημέρους τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώσττας περὶ πάντων τῶν ἐχόντων σχέσιν πρὸς τὸ δραματικὸν τοῦτο συμβάν.

Ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 1 Ὀκτωβρίου, ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς ἐδημοσίευσε τὸ ἐπόμενον ἀρθρον :

«Μεγάλη καὶ καλὴ εἰδησις !

• Ὁ δολοφόνος τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας Καλλιουέ εἶναι νῦν ἐν χερσὶ τῆς δικαιοσύνης.

• Αἱ ὑποθέσεις ἦσαν βάσιμοι. Ὁ δολοφόνος εἶναι πράγματι ὁ Ἀνσέλμος Ἰακάνδος, ὁ δραπέτης τῶν εἰρκτῶν τῆς Βρέστης.

• Ἡ σύλληψις αὐτοῦ ἐγένετο κατὰ τρόπον λίαν περιέργον, διότι δὲν ὀφείλεται εἰς ἀνθρώπον, ἀλλ' εἰς κύνα, ἓνα τῶν σπανίων ἐκείνων κυνῶν, ὧν τὰ ὀνόματα δὲν ἀπαξιοῦν ν' ἀναγράφῃ ἡ ἱστορία.

• Τὸ πρᾶγμα ἀξίζει ν' ἀφηγηθῶμεν αὐτὸ λεπτομερῶς.

• Ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα Καλλιουέ εἶχε θαλαμηπόλον ὠραίαν νεάνίδα, καλουμένην Στεφάναν, ἥτις ἐμελλε μετ' οὐ πολὺ νὰ συζυχθῇ μετὰ τινος πλανοδίου ἐμπόρου καλουμένου Νικόλα.

• Ὁ ἔμπορος οὗτος εἶχε, καὶ ἔχει ἔτι, θαυμάσιον λευκὸν κύνα, καλούμενον Σγουρόν. Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐτελέσθη τὸ ἔγκλημα, ἑώραζον ἐν φαιδρῶ γεύματι τὴν μνηστείαν τῶν δύο τούτων, ἐν τῇ

παρὰ τὸν πύργον τοῦ Θίλ - Σατέλ, ἔνθα διέτριβε συνήθως ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα, ἀγροικία.

• Κατὰ τὸ γεῦμα, ὁ κύων ἤρξατο ὑλακτῶν ἐπανειλημμένως καὶ κατὰ τρόπον τόσον θρηνώδη καὶ φουερὸν, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν κλείσωσιν ἐν τινὶ σταύλῳ. Ἄλλ' αἱ ὑλακαὶ του ἐγένοντο τόσον μακρῶδες—καὶ τούτο καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν διεπράττετο ἡ δολοφονία—ὥστε ἠναγκάσθησαν ν' ἀποδώσωσιν αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν.

• Ὁ κύων ὤρμησεν ἀμέσως ἐπὶ τὰ ἔγχνη κοῦ κακούργου, οὐ τὴν παρουσίαν καὶ τὰ ἔνοχα σχέδια εἶχε μαντεύσει ὀρμεφυτῶς, τὸν κατέφθασε καὶ συνεπλάκη μετ' αὐτοῦ, ἐν τῷ σκότει. Ὁ κύων, ἀφοῦ διὰ τῶν ὀδόντων του ἤρπασε τεμάχιον τοῦ παλαιοῦ ἐρυθροῦ πανταλονίου, ὅπερ ἔφερεν ὁ δραπέτης, ἔλαβε πληγὴν ράβδου κατὰ κεφαλῆς, καὶ ἐπὶ δύο καὶ ἐπέκεινα ὄρας ἔμεινεν ἐκτάδην ὡς νεκρός.

• Ἀλλὰ δὲν ἦτο φονευμένος. Ἐπανῆλθε δὲ βραθυμῶς εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ Πρόνοια ἐπεφύλασεν αὐτῷ καὶ ἕτερον κατόρθωμα.

• Αἱ ἔρηναι τῶν τε χωροφυλάκων, τῶν ἀγροφυλάκων καὶ τῶν δασοφυλάκων, ὧν ὁ εἰσαγγελεὺς κύριος Πεσσελιέρ δὲν ἔπαυεν ὑπεκαίωσιν τὸν ζῆλον, ἔμεινον ἄκαρποι. Ὁ ἐπιδηξίος καὶ τολμηρὸς δολοφόνος δὲν συνελαμβάνετο. Ἡ παρουσία του ἔσπειρε τὸν τρόμον ἐν ταῖς ἡμετέραις ἀγροικίαις, ὧν οἱ κάτοικοι ἠγρύπνουσιν νυκτὸς καὶ ἡμέρας.

• Οἱ ὑπηρετῆται τοῦ θύματος καὶ πάντες οἱ εὐεργετηθέντες ὑπὸ τῆς δυστυχούς νεανίδος, ἦτοι πάντες οἱ γνωρίσαντες αὐτήν, ἠσχολοῦντο μετὰ τῆς αὐτῆς ζήσεως, ὅπως ἀνεύρωσι τὰ ἔγχνη τοῦ δολοφόνου.

• Ὁ πλανόδιος ἔμπορος Νικόλας μετὰ τοῦ Σγουροῦ καὶ ἐνὸς ἀγροφύλακος διέτρεχον ἀπαύστως τὰ περὶ τοῦ Θίλ Σατέλ, ἐρευνῶντες τὸ ἔδαφος σπιθαμῆν πρὸς σπιθαμῆν, ἐξετάζοντες ἐπιμελῶς πάντα θάμνον καὶ πᾶν ἐρείπιον. Ἀμφότεροι οἱ ἀνδρες ἦσαν ἐνοπλιοι.

• Χθὲς, μετὰ μεσημβρίαν, ἔφθασαν εἰς τι μέρος καλούμενον Κοιλάδα τῶν Λύκων. Τὸ ἔδαφος ἦτο σχεδὸν ἀδενδρον. Τὰ δὲ τῆ δε κῆκεῖσε ἐγκατεσπαρμένα μεγάλα δένδρα δὲν ἐφάνιντο κατάλληλα πρὸς ἀπόκρυψιν φυγάδος.

• Καὶ ὁμοῦς ὁ κύων μόλις ἐφθασεν εἰς τὴν κοιλάδα ἐκείνην, ἤρξατο δεικνύων σημεῖα ἀνησυχίας καὶ λύσεως· ὤρμησε δὲ πρὸς τινὰ λοφίσκον, ἔνθα ἦσαν συσσωρευμένα ξηρὰ φύλλα καὶ κλάδοι δένδρων, καὶ ἐκεῖ ὀρούμενος μετὰ λύσεως ἔσκαπτε διὰ τῶν ὀνύχων φρενητιδῶς, προσπαθῶν νὰ χωρίσῃ καὶ ἀπομακρύνῃ τοὺς κλάδους.

• Ὁ πλανόδιος ἔμπορος καὶ ὁ ἀγροφύλαξ ἔδραμον εἰς βοήθειάν του καὶ δὲν ἐβράδυνον νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι ὁ λοφίσκος ἐκεῖνος, παρὰ τὸν ὅποιον θὰ διήρχοντο ἐκατοντάκις ἴσως χωρὶς νὰ προσέξωσι, ἀπέκρυπτε ὀπὴν οὐχὶ βαθεῖαν, ἐν ἣ ἦτο συνεσπειρωμένος ἀνθρώπος. . . ὅστις δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ ζητούμενος δραπέτης, ἔχων παρ' αὐτὸν ἓνα ἄρτον καὶ φιάλην ρακῆς.

• Οὗτος, μόλις εἶδεν ὅτι ἀνεκαλύφθη, ἐγερθεὶς ἐπυροβόλησε διὰ δύο πιστολιῶν κατὰ τοῦ ἀγροφύλακος καὶ τοῦ πλανοδίου ἐμπόρου, εὐτυχῶς ἀνευ ἀποτελέσματος.

• Τότε ἠθέλησε νὰ σύρῃ καταλανικὸν ἐγχειρίδιον, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσεν. Ὁ κύων πηδήσας ἤρπασεν αὐτὸν ἐκ τοῦ λαίμου καὶ τὸ δῆγμα ὑπῆρξε τοσοῦτο σφοδρὸν, ὥστε ὁ κακούργος ἔπεσεν ἀναίσθητος.

• Ἐσυρον αὐτὸν ἐκ τοῦ λάκκου του, ἔδσαν αὐτὸν χεῖρας καὶ πόδας, καὶ τὸν παρέδωκαν εἰς δύο χωροφύλακας, οἵτινες ἀκούσαντες τὰς ἐκπυροσκοπηθείσας εἶχον δράμην ἐκεῖ. . . Οὕτως ὁ κακούργος εἰσῆλθε χθὲς εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐφ' ἀμαξίου, δεδεμένος ἐν συνοδίᾳ τῶν χωροφυλάκων, τοῦ πλανοδίου ἐμπόρου, τοῦ ἀγροφύλακος καὶ τοῦ γεναίου κυνός, ὅστις καθ' ὄδον ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον ἀληθοῦς θαυμασμοῦ.

• Ἐν τοῖς θυλακίοις τοῦ Ἀνσέλμου Ἰακάνδου, εὐρέθησαν τριακοντακισχίλια καὶ ἐπέκεινα φράγκα εἰς χρυσοῦ νομίσματα καὶ τραπεζογραμμάτια.

• Ἡ ἀνάκρισις ἀνετέθη εἰς τὸν κύριον Βασελέ, ἓνα τῶν ἱκανοτέρων ἀνακριτῶν μας.

• Ἡ δίκη αὐτὴ θὰ προκαλέσῃ τὴν κοινὴν περιεργίαν καὶ πιστεύεται ὅτι θὰ διακασθῇ εἰς τὴν προσεχῆ τοῦ κακουργοδικίου σύνοδον.

• Ἄν λάβωμεν νεωτέρας πληροφορίας, θὰ δημοσιεύσωμεν αὐτάς ἀμέσως.

Τοῦρ, 9 Ὀκτωβρίου 1840.

• Ἰδοὺ καὶ νέα πληροφορία, ἃς ἠλίχομεν καὶ τὰς ὁποίας οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώστται περιμένουσι τόσον ἀνυπομόνως. Εἶναι δὲ παράδοξοι, ἀνήκουστοι, τερατώδεις.

• Οὐδέποτε ἡ παράφρων φαντασία τῶν ἡμετέρων μυθιστοριογράφων, ἰδρῶσα αἷμα καὶ ὕδωρ, ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον τερατώδη συνδυασμὸν ἐγκλημάτων.

• Ἐκ τῆς ἀνακρίσεως, προκύπτει ὅτι ὁ δολοφόνος τῆς Ἰωάννας Καλλιουέ ὑφίστατο τὴν ποινὴν του ἐν ταῖς εἰρκταῖς τῆς Βρέστης ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα.

• Ὁ ἀνθρώπος οὗτος—καὶ ἐνῶ γράφομεν τὰς γραμμάς ταύτας, ἡ χεὶρ ἡμῶν τρέμει—καλεῖται πράγματι Ἰάκωβος Ἀντώνιος Καλλιουέ καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ πατὴρ τῆς δυστυχούς Ἰωάννας.

• Ὅθεν δὲν ἐδολοφόνησε ξένην. . . ἀλλὰ τὴν θυγατέρα του! . . . Καὶ ἐγίνωσκε τοῦτο. . .

• Καταλαμβάνεται τις ὑπὸ σκοτοδίνης, σκεπτόμενος ὅτι ἡ ἀνθρωπότης παράγει ἐνίοτε τοιαῦτα τέρατα!

• Ὁ Ἰάκωβος Ἀντώνιος Καλλιουέ, ὁ πρῶν δασοφύλαξ τοῦ κόμητος Δεβεζαί, τοῦ πρὸ μικροῦ ἀποθανόντος, εἶχε γίνῃ ἀφαντος πρὸ εἰκοσαετίας, ἐγκαταλιπὼν τὴν σύζυγον αὐτοῦ καὶ τὴν θυγατέρα.

• Οὐδεμία ἐπίνοια, ὅσον παράδοξος καὶ ἀπίθανος καὶ ἂν ἦναι, τῶν μυθιστοριογράφων δύναται νὰ φθάσῃ τὴν ὀδύσειαν τοῦ ληστοῦ τούτου.

» Αποῦ κατεβρόχθισεν κραιπαλῶν, ἐν Νάντη, ἐν Λοριέντη, ἐν Κουμπέρη κτλ. μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα, ἣν εἶχε δωρήσῃ αὐτῷ ἡ μεγίστη ἀγαθότης τοῦ κόμητος Δεβεζαί, ὁ Καλλιουέ—ὅστις εἶχεν ἤδη μεταβάλλῃ ὄνομα—κατέφυγεν εἰς τὴν κλοπὴν.

» Ἐν τῇ ὀλεθρία ταύτῃ ὁδῷ, ὁ ἀνθρωπος δὲν ἴσταται . . . εἰς ἕκαστον αὐτοῦ βῆμα, κατέρχεται καὶ κατὰ μίαν βαθμίδα τὴν κλίμακα τοῦ ἐγκλήματος.

» Μετὰ τὴν κλοπὴν, ἡ δολοφονία.

» Τῷ 1823, ὁ Καλλιουέ κατεδικάσθη εἰς ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα ὑπὸ τοῦ κακούργου δικαίου τῶν Ρεννῶν.

» Ἐπὶ δεκαεπτὰ περίπου ἔτη, αἱ εἰρηκαὶ τῆς Βρέστης ἐβλεπον αὐτὸν σύροντα τὴν ἄλυσον καὶ τὴν σφαῖραν τοῦ καταδίκου.

» Ἐπὶ τέλους, μετὰ ἀπόδρασιν, ἀποδεικνύουσαν ἀπίστευτον ψυχραιμίαν καὶ διαβολικὴν πονηρίαν, ὁ Καλλιουέ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν χώραν, ἣν κατέλιπε πρὸ εἰκοσαετίας, καὶ ἐπανῆλθεν ὅπως δολοφονήσῃ τὴν θυγατέρα του!

» Ὁ κακούργος οὗτος, καθ' ὅσον ἐβεβαιώθημεν, δεικνύει ἐν τῇ φυλακῇ του πρωτοφανῆ κυνισμόν.

» Ἡ ἀνάκρισις εἶναι περὶ τὸ τέλος».

Τούρ, 14 Ὀκτωβρίου 1840.

» Γεγονός, λίαν παράδοξον, καὶ περὶ οὗ μυρία γίνονται σχόλια, ἀπασχολεῖ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν προσοχὴν τοῦ κοινού, ὅσον καὶ ἡ δίκη τοῦ δολοφόνου τῆς Ἰωάννας Καλλιουέ.

» Προχθές, ὑλοτόμοι, κόπτοντες ξύλα εἰς τὸ παρὰ τὸ ἄλσος τοῦ πύργου τοῦ Βεζαί δάσος, ὅπερ εἶναι ἰδιοκτησία τῆς κυρίας ὑποκομήσεως Βιλλεδιού, ἠθέλησαν νὰ κόψωσιν ἀπὸ τῆς ρίζης καὶ γηραιάν τινα καστανάαν.

» Ὁ πατριάρχης ἐκεῖνος τῶν δασῶν κατέπεσε μετὰ φοβεροῦ πατάγου, οἱ δὲ ὑλοτόμοι, κόπτοντες αὐτὸν εἰς τεμάχια, εἶδον ἐκπληκτοὶ ὅτι ἐν τῷ στελέχει αὐτοῦ ὑπῆρχε κενὸν περιέχον ἀνθρώπινον σκελετόν, διατηρούμενον ἐντελῶς καὶ φέροντα ἔτι τεμάχια τινα ὑφάσματος, ὅπερ διακρίνεται ὅτι ἦτο χρώματος πρασίνου.

» Τὰ κομβία, ἀκέραια σχεδόν, φέρουσι γεγλυμμένας κεφαλὰς λύκων καὶ ἀγριοχοίρων.

» Ἡ θέσις, ἐν ἣ εὐρέθη ὁ σκελετός οὗτος, ἀποκλείει τὴν ὑπόνοιαν ἐγκλήματος. Ἴδου δὲ ἡ πιθανότερα ἐξήγησις, ἣν διδουσι οἱ γέροντες τῶν περιχώρων.

» Πρὸ εἰκοσαετίας, εἰς τῶν κυνηγῶν τοῦ κόμητος Δεβεζαί, Ραμέ καλούμενος, ἐγένετο αἰφνης ἄφαντος.

» Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἶχε διαπράξῃ διάφορα ἐγκλήματα λαθροθηρίας, πάντες ἐνόμισαν ὅτι ἔφυγε.

» Εἶναι δὲ πιθανόν, ὅτι δι' οἶαν δῆποτε αἵτιαν ὁ κυνηγός Ραμέ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς καστανάας καὶ ὀλισθήσας κατέπεσεν ἐν τῷ τάφῳ ἐκεῖνῳ, ὅθεν μετὰ τόσα ἔτη ἔ-

μελλον νὰ ἐξχθῶσι τὰ λευκανθέντα ὅστα του.»

Τούρ, 30 Ὀκτωβρίου 1840.

» Τὸ Ὀρκοδικεῖον, χθές μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐξέδωκε τὴν κατὰ τοῦ Καλλιουέ ἐτυμηγορίαν του.

» Καθ' ἃ προεβλέπετο ἡ τῶν ὀρκωτῶν ἀπάντησις εἰς τὴν τεθείσαν αὐτοῖς ἐρώτησιν: Ὁ Καλλιουέ εἶναι ἐνοχος κακούργηματος δολοφονίας διαπραχθείσης ἐκ προμελέτης κατὰ τῆς θυγατρὸς του; ὑπῆρξεν ὁμοθυμῶς καταφατική.

» Οἱ ὀρκωτοὶ δὲν παρεδέχθησαν ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις. Ὄθεν ὁ Ἰάκωβος Ἀντώνιος Καλλιουέ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

» Ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν ταύτην, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐδειξεν συγκίνησιν. Τὸ πρόσωπον τοῦ παιδοκτόνου ἔμεινεν ἀπαθές.

» Ὁ καταδικασθεὶς ἠρνήθη νὰ ἐφεσβάλῃ τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν.»

Τούρ, 1 Νοεμβρίου 1840.

» Τὴν πρωίαν ταύτην, μεθ' ὄλην τὴν λεπτήν καὶ διαπεραστικὴν βροχὴν, ἀπειρον πλῆθος λαοῦ συνωθεῖτο ἐν τῇ παρ' ἡμῖν πλατεῖᾳ τῶν ἐκτελέσεων, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἀνυψούτο ἐρυθρὰ καὶ φοβερὰ ἡ λαιμητόμος.

» Κατὰ τὴν 7ην ἀκριβῶς, ὁ Καλλιουέ ἐξῆλθε τῆς εἰρηκτῆς. Ἐζήτησε καὶ ἐπιεν ἀμυστὶ δύο ποτήρια ρακῆς. Ἀχρι τῆς ἐσχάτης αὐτοῦ στιγμῆς, ἐπέδειχτο μυσερὸν κυνισμόν ἀπώθησε δὲ καὶ ἐξύβρισε τὸν ἱερέα, ὅστις προσεπάθει νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του, μὴ δυνάμενος νὰ σώσῃ τὸ σῶμά του.

» Κατὰ τὴν 7 καὶ 12 λεπτά, ὁ Καλλιουέ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου. Καὶ μετὰ τρία λεπτά ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων εἶχεν ἱκανοποιηθῆ καὶ τὸ πλῆθος ἀπεμακρύνετο σκυθρωπὸν καὶ ἄφωνον.»

» Ἐν τοῖς ἐγγράφοις τῆς Ἰωάννας Καλλιουέ, εὐρέθη διαθήκη, χρονολογουμένη ἀπὸ τῆς προτεραίας τοῦ θανάτου τῆς, δι' ἣς ἐκληροδοτεῖ εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα ἅπασαν αὐτῆς τὴν περιουσίαν.

» Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔκαυσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος Δεβεζαί, ἣν ἐμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὸ θῦμα τὴν ἐπιούσαν τῆς δολοφονίας.

» Ἡ Στεφάνα καὶ ὁ Νικόλας ἐνυμφεύθησαν. Ἐν δὲ τῇ εὐτυχίᾳ τῶν, δὲν ἐλησμόνησαν τὴν εὐεργετήσασαν αὐτοῦς.

» Ὁ Σγουρός, ὁ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῶν λευκῶν κυνῶν τοῦ τε παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, ἔφθασεν εἰς ἔσχατον γῆρας, ἀπολαύων τῶν ἐγκαρδιωτέρων θωπειῶν καὶ τῶν θερμότερων περιποιήσεων. Ὅτε ἔπαυσε τοῦ ζῆν, ὁ Νικόλας τὸν ἐταρίχευσεν.

» Οὐδὲν νέφος ἐσχίασε τὴν εὐτυχίαν τοῦ Λουκιανού καὶ τῆς Μαγδαληνῆς, οἵτινες ζῶσιν ἔτι ἐν μέσῳ τῶν τέκνων καὶ τῶν ἐγγόνων τῶν.

» Ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιού ἀπέθανε—καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἀληθῶς—τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1850.

» Ὁ εἰσαγγελεὺς κύριος Πεσσαλιέρ εἶναι νῦν ἰσόβιος γερουσιαστής.

» Ὁ ἀνάκριτὴς κύριος Βασελέ ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας, χωρὶς νὰ εὐρεθῆ πλέον ἀπέναντι δίκης, δυναμένης ἔστω καὶ μακρόθεν νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸ διάσημον δικαστικὸν δρᾶμα τοῦ κόμητος Δεβεζαί. Δὲν κατώρθωσε δὲ νὰ παρηγορηθῆ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς περιστάσεως ταύτης, καθ' ἣν ἐπίστευεν ὅτι ἦθελε διακριθῆ.

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΤΕΛΟΣ

Φύλλα προηγούμενα καὶ τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», στερεώτατα καὶ κομψότατα δεδεμένοι, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἰποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Ἡ ἐν Σμύρνῃ γενικὴ ἀντιπροσωπεῖα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τοῖς κκ.

Λαουταριδῆ καὶ Τάξη,

πρὸς οὓς, παρακαλοῦνται ν' ἀποτείνωνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα». Τοῖς ἰδίους ἀνετέθη ἡ εἰσπραξὶς τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν.

ΑΡΤΙ ΕΞΕΔΟΘΗ:

Ε. ΣΤΑΝΔΕΥ

Η

ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΔΡΑΚΤΑ

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν ἀντὶ δρ. 3.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συνεργάται καθηγηταί, ὑφηγηταὶ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ — Διευθυντὴς Α. Καλλιδικῶς ὑφηγητῆς κλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολάτος.

Ἐτησίᾳ συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» ὅπως **ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ** καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀνοίγομεν **ΝΕΑΝ ΕΓΓΡΑΦΗΝ** συνδρομητῶν, ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς θέλοντας νὰ παρακολουθήσωσι τὰ νέα ταῦτα δημοσιεύματά μας. Τὸ φύλλον τοῦτο τῆς Κυριακῆς νύξημένον κατὰ 4 ἐτι σελίδας, πυκνῆς ὕλης, τῆς αὐτῆς πάντοτε παραμενούσης τιμῆς τῶν **10 λεπτῶν**, θὰ περιέχει μεταξὺ τῶν ἐκλεκτοτέρων συγγραφέων τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα. Καὶ δὲν διστάζομεν, βέβαια, νὰ καταλέξωμεν ἐν αὐτοῖς τὸν **Φ. ΓΚΟΥΕΡΑΤΣΗΝ** τοῦ ὁποῦ θὰ παραθέσωμεν τὴν

ΜΑΧΗΝ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ἐν τῶν ἀρίστων προϊόντων τῆς Ἰταλικῆς μυθιστοριογραφίας. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν ἔργων, ἅτινα οὐδέποτε γηράσκουσι, διότι φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας, δικαίως δὲ θὰ ἠδύνατο ν' ἀποκαλεσθῆ ἔποποιία, — τίτλος, ὃς θὰ ἤρμοζεν εἰς αὐτὸ κάλλιον ἢ εἰς πολλὰ ποιήματα τῶν νεωτέρων χρόνων, διότι δὲν εἶναι ἐκ τῶν χαλαρῶν ἔργων, ὧν ἡ ἀξία ἅπασα συνίσταται εἰς ἀπιθάνους τινὰς σκηνάς, εἰς τερατώδεις ἠθοποιίας καὶ εἰς ἐκνευρισμένα αἰσθήματα. **Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ** ἀνήκει εἰς τὴν Ἱστορικὴν λεγομένην σχολὴν. Ἀπεικονίζει διὰ τῶν ζωηρωτάτων χρωμάτων μίαν τῶν κρισιμωτέρων ἐποχῶν τῆς Ἰταλίας, ἐκείνην καθ' ἣν παπωσύνη καὶ αὐτοκρατορία ἐμάχοντο, ἀπεναντι οὐδενὸς ἐγκλήματος ὀπισθοδρομοῦσαι, τίς αὐτῶν νὰ δεσπόσῃ τῆς ὠραίας ἐκείνης χώρας. Τὰ πάθη ἐν τῷ μυθιστορήματι τούτῳ, ἀνελίσσονται βιαιότατα καὶ ἐξωθοῦσιν εἰς πράξεις, αἵτινες, ἂν δὲν ἔφερον τὸ τῆς ἱστορίας κύρος, οὐδέποτε θὰ ἐπιστεῦετο ὅτι, ἠδύνατο, οὐχὶ νὰ ἐκτελεσθῶσι, ἀλλ' οὐδὲ κἀν νὰ ἐπινοηθῶσιν ὑπὸ ἀνθρώπων, τόσον εἶναι ἀποτρόπαιοι βασιλεὺς δέ, ἀνελθὼν διὰ τῶν στυγερωτέρων ἐγκλημάτων, τῆς πατροκτονίας καὶ τῆς ἀδελφοκτονίας, ἐπὶ τοῦ θρόνου, τιμωρεῖται διὰ τῆς προδοσίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ δημιουργημάτων. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ, ἡ ποίησις διαδέχεται τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἡ φιλοσοφία τὴν ποίησιν, ἐκάστη δὲ σελὶς αὐτοῦ, ἄνευ ὑπερβολῆς, ἀντισταθμίζει ὀλόκληρον μυθιστόρημα, ἐκ τῶν νεωτέρων, καὶ περιέχει κοινωκὰ καὶ πολιτικὰ διδάγματα, δυνάμενα νὰ ἐπιδράσωσι μεγάλως εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀναγνώστου.

Ο ΓΚΟΥΕΡΑΤΣΗΣ διὰ τῶν μυθιστορημάτων του δὲν ζητεῖ νὰ τέρψῃ μόνον. Ἐχει ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον σκοπὸν. Γράφων, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Ἰταλοὶ ἦσαν βεβυθισμένοι εἰς τὸν λήθαργον τῆς δουλείας, ἠθέλε νὰ τοὺς ἀφυπνίσῃ, ἐμπνέων αὐτοῖς γενναιότερα αἰσθήματα, γλῶσσαν πυρῶδη μεταχειριζόμενος. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπώμεν ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ συνέτεινον οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἰταλίας, ἐφ' ᾧ καὶ εἶναι τὸ καταλληλότερον ἀνάγνωσμα, ὅπερ δύναται νὰ προσφέρῃ τις εἰς λαοὺς ὑπὸ τὰς αὐτὰς καὶ οἱ τότε Ἰταλοὶ συνθήκας βιοῦντες.

Δημοσιεύοντες τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, φρονοῦμεν ὅτι παρέχομεν μεγίστην ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ ἠθικὴν καὶ ὑπὸ αἰσθητικὴν ἐποψίαν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», — ἥτοι εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, διότι φρονοῦμεν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ἕλληνας — γινώσκων ἀνάγνωσιν — ὅστις δὲν θ' ἀναγνώσῃ ἔργον, ἐφ' ᾧ σεμνύνεται ἡ Ἰταλία, καὶ ὅπερ κατατάσσεται εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀλίγων ἐκείνων βιβλίων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ἐντρούφημα πάσης εὐγενοῦς ὑπάρξεως.

Τὸ εἰκονογραφημένον μέρος τοῦ φύλλου μας θὰ καταλάβῃ ὁ συμπαθὴς **ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΕΡΟΥΒΕΛ** διὰ τοῦ νέου αὐτοῦ καὶ πλουσιῶς εἰκονογραφημένον μυθιστορήματός του :

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Τὸ περιπετειῶδες τοῦ ἔργου τούτου συμβαδίζει ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς πιστῆς ἀναγραφῆς τῶν εἰκόνων ἐκ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, τοῦ ἀπλοϊκοῦ μὲν, ἀλλὰ ποιητικοῦ λαοῦ τῆς Βρετανίας, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας.

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

ἔργον τοῦ **ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ**, παρουσιάζει ἡμῖν, ἐν παραστατικῇ μικρογραφίᾳ, τὸν οἰκογενειακὸν βίον ἥρεμον καὶ γλυκύν. Θὰ ἀρέσῃ ἰδίως εἰς τὸ ὠραῖον φύλλον τῶν ἀναγνώστων μας.

Καὶ ὡς ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τοῦ ὅλου, θὰ δημοσιεύσωμεν τὸν

ΓΕΡΟΝΤΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΝ

τοῦ κατέχοντος ἐπιφανῆ θέσιν μεταξὺ τῶν πρώτων διηγηματογράφων τῆς ἐποχῆς μας **GUY DE MAUPASSANT**, λεπτὸν καὶ συγκινητικὸν διήγημα, ἀφίνων μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν διδύγματα ἀνεξάλειπτα.

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοράζοντες τὰ **ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ**, θὰ ἔχωσιν ὠφέλειαν διττὴν, ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί. Θὰ ἀπολαμβάνωσι ταῦτα ταχύτερον καὶ εὐθηνότερον, καὶ περιπλέον, ἀποκτῶσιν οὗτοι καὶ τοὺς προεκδοθέντας τόμους ἐπὶ ἐκπτώσει 20 % ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς τῶν ἀξίας.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΘΑ ΠΩΛΗΘΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

10 ΛΕΠΤΑ

τὸ τριπλοῦν φύλλον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»

Ἐν τῆς ἐπικρατίαις δὲ εἰς τὰ Ἐποπραστορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΛΕΠΤΑ 10